

der har Flertallet for sig i Folketinget. Det maa jeg gaa ud fra, at den højtærede Finansminister mener, og naar Ministeren forelægger et Lovforslag og vil søge af al Kraft at faa det gennemført, vil det dog være ganske naturligt, at Tjenestemændene siger: Vi haaber jo paa, at det kan gennemføres i Landstinget, og vi maa da ogsaa gaa ud fra, at den højtærede Finansminister vil gøre, hvad han kan, for at formaa sine Partifæller i Folketinget til at vedtage det. Noget ganske andet var det, da Socialdemokraternes Ordfører kom til at tale. Jeg vil indrømme, at han talte lige rent ud og forklarede, hvorledes der absolut maatte ske en meget betydelig Nedsættelse, og det var paa det Tidspunkt, Vendingen kom. Men naar den højtærede Minister vil lægge ind i Højres Optræden i Folketinget, at det ærede Medlem for Lyngby-Kredsen (Abrahamsen) var blandt dem, der bidrog til, at der fra Højres Side blev gjort Modstand imod, at man skulde give Dyrtidstillæg til andre end dem, der fik det efter Folketingets Forslag, vil jeg sige, at jeg overværede Forhandlingerne i Folketinget ved anden og tredje Behandling, og det gjorde den højtærede Minister jo ogsaa, og den højtærede Minister kan ikke have faaet det Indtryk af det ærede Medlem for Lyngby-Kredsen, at han var Modstander af, at man gav Dyrtidstillæg til flere end dem, det er givet til i Folketingets Forslag.

Finansministeren (Brandes): Skønt jeg opigtig talt ikke ser, at der er stor Grund til at forlænge denne Debat, synes jeg, det vilde være uhøfligt, hvis jeg ikke svarede det ærede Medlem, og jeg bliver altsaa nødt til at svare ham, ud fra den Betragtning, at det er uhøfligt ikke at besvare en Modstanders Ord, selv om Debatten ikke fører til det ringeste. For ingen af os er jo i Tvivl om, at de Ord, vi her veksler, ikke faar noget praktisk Resultat.

Det ærede Medlem mener, at jeg skulde have bestræbt mig — saaledes maatte jeg forstaa ham — for at skabe et Flertal om Højres Forslag. Hvis hans Ord ikke har den Mening, saa synes jeg ærlig talt, slet ingen Mening de har. Men jeg maa antage, at han gaar ud derfra. Naar jeg ikke har gjort det, er det af den Grund, at jeg har set, hvor vanskeligt det overhovedet var at skabe Enighed i Folketingets Udvalg om et Forslag om Dyrtidshjælp. Der var Øjeblikke, hvor dette Udvalg syntes helt at skulle sprænges. Der var Øjeblikke, hvor man ikke kunde ane,

hvad der skulde komme ud af Forslaget. Og da forekommer det mig, at naar man har tilvejebragt et Resultat, som alle mener, i Folketinget i alt Fald, at man maa akkviescere ved, saa vilde det være underligt, om jeg, naar det kom her op i Landstinget, hvor man finder alle de samme Partiernes Repræsentanter, og hvor jeg altsaa kunde gaa ud fra, at Partiet Venstre og det radikale Parti og Socialdemokraterne sluttede sig til det Forslag, som kom fra Folketinget, da havde bestræbt mig for at ændre det. Nej, det tror jeg heller ikke, det ærede Medlem vilde synes var sund og god Politik fra en Ministers Side. Naar det ærede Medlem mener, at naar jeg havde fremsat det Forslag i Folketinget, som jeg har — vi er jo et parlamentarisk Ministerium, sagde det ærede Medlem —, saa skulde jeg have sat al Kraft ind paa at gennemføre det, maa jeg dertil sige, at dette Forslag egner sig ikke til at sætte sin yderste Kraft ind paa. Det er nemlig ikke noget politisk Forslag, men et Forslag om Hjælp, og der er da ikke andet at gøre for dem, der skal modtage Hjælpen, end at modtage den, og der er ikke andet at gøre for dem, der skal foreslaa en saadan Hjælp, end at modtage det Forslag, man kan enes om. Hvor min Sympati er i denne Sag, har jeg givet tilstrækkeligt til Kende. Jeg har ingenlunde i Folketinget lagt Skjul paa, at jeg ønskede at gaa højere, end Folketinget er gaaet, saa det behøver det ærede Medlem aldeles ikke at anføre overfor mig. Naturligvis havde jeg hellere set et rummeligere Forslag, for at bruge et nemt Udtryk, men Folketinget vilde ikke. Folketinget stod paa et Standpunkt, som maaske mere var et Folkestandpunkt end det, som Regeringen straks havde indtaget, og for dette er man nødt til at bøje sig i en saadan Sag. Det ærede Medlem siger, at jeg skulde have forsøgt — eller jeg tror, han sagde, man havde forsøgt fra Højres Side, men jeg var ikke inde paa det samme — at skaffe Ro om denne Sag. Ja, jeg havde ikke nogen anden Maade at gøre det paa end at medvirke til at skabe et Forslag, som kunde vedtages af Folketinget, men derefter at komme her op til Landstinget og anmode Landstinget om at omstyrte det af Folketinget vedtagne Forslag var dog ikke en Maade at skaffe Ro om Sagen paa. Men jeg maa mene, at Højres Stilling har ikke skabt Ro. Den har netop skabt Uro. Den har skabt 8 Dage, hvor man troede, der var nogen Kraft og Myn-